

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνεύουσας Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καγὼ ὁ τάλας, δεδοικὼς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Οσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

Συνυπεύθυνοι οἱ Οἰκουμενισταὶ γιὰ τὴν Κακοποίησι τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τὴν Ἀπώλεια τῶν Ἑτεροδόξων*

† Πρωτοπρεσβυτέρου π. Θεοδώρου Ζήση
Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου

1. Ὁ Παπισμὸς καὶ ὁ Προτεσταντισμὸς

διέστρεψαν τὸ Εὐαγγέλιο

Πολλὰ μέλη τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ἀγωνιοῦν τὸν τελευταῖο καιρὸ γιὰ τὴν καταστροφικὴ καὶ ραγδαία ἐξέλιξη τῶν λεγομένων διαχριστιανικῶν σχέσεων τῆς Ὁρθοδοξίας πρὸς τὶς δύο μεγάλες αἱρέσεις τῆς Δύσεως, τὸν Παπισμὸ καὶ τὸν Προτεσταντισμὸ.

Ἡ ἀνησυχία τους αὐτὴ ἔχει ἐκφρασθῆ πολλαχῶς, ἐφέτος δὲ (2009) μὲ τὴν σύνταξη τῆς γνωστῆς «Ὁμολογίας Πίστεως κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ», ἡ ὁποία, διαδιδόμενη καὶ ὑπογραφόμενη ἀπὸ πολλούς, γιὰ πρώτη φορὰ ἐνόηθη καὶ ἐτάραξε τοὺς ἐφησυχάζοντας καὶ καυχωμένους γιὰ τὶς ἐπιτυχίες τους Οἰκουμενιστάς.

Ἡ περιρρέουσα πολιτικὴ καὶ πολιτισμικὴ ἀτμόσφαιρα τῆς παγκοσμιοποίησης τείνει στὴν ἐξάλειψη ὄχι μόνον τῶν γεωγραφικῶν ὁρίων μεταξὺ τῶν ἐθνῶν, ἀλλὰ καὶ στὸ γκρέμισμα τῶν πνευματικῶν, πολιτιστικῶν καὶ θρησκευτικῶν ὁρίων.

Στόχος καὶ ὄραμα νὰ ἰσοπεδωθοῦν οἱ διαφορὲς καὶ οἱ ἰδιαιτερότητες, νὰ ὁμογενοποιηθοῦν οἱ ἄνθρωποι στὰ πιστεύω τους καὶ στὸν τρόπο ζωῆς, νὰ δημιουργηθεῖ νέος τύπος

άνθρώπου, χωρίς πνευματικές άνησυχίες και υπερκόσμιες άναζητήσεις, άλλα προσκολλημένος στη γη, στην υλική ευμάρεια και ευημερία.

* * *

Αυτό έξυπηρετεί δύο συγκεκριμένους στόχους τών σχεδιαστών· να καταντήσουν οί άνθρωποι υλικά καταναλωτικά όντα, πού θα αυξάνουν τα υλικά και οικονομικά κέρδη τών έπιχειρήσεων και θα υποδουλώνονται συγχρόνως στην καθημερινή βιοπάλη για την έξασφάλιση τών υλικών αγαθών, ό βαθμός τής άπόλαυσης τών όποιών είναι στα χέρια τών ισχυρών, ώστε με έλεγχόμενες οικονομικές κρίσεις ή παροχές να κρατούν τούς λαούς πειθήνιους και υπάκουους.

Ό δεύτερος έμφανής στόχος είναι να θέσουν στο περιθώριο τò Ευαγγέλιο τού Χριστού και την Έκκλησία, πού άποτελούν τις μόνες δυνάμεις αντίστασεως στην ύλοκρατία, ώστε ή νέα Οικουμένη να κυβερνάται όχι από τόν Χριστό, άλλα από τόν Άντίχριστο.

Μόνον ό Χριστός ένίκησε τόν πειρασμό τού Σατανά για τα υλικά αγαθά και έδίδαξε ότι «*ούκ έπ' άρτω μόνο ζήσεται άνθρωπος*»¹, ιεραρχώντας δε ύλη και πνεύμα, κόσμο και Θεό, έδωσε προτεραιότητα στον Θεό και στο πνεύμα: «*Ζητείτε πρώτον την βασιλείαν τού Θεού και την δικαιοσύνην αυτού, και ταύτα πάντα προστεθήσεται ύμίν*»². Και άλλου: «*Τί ώφελήσει άνθρωπον, εάν κερδήση τόν κόσμον όλον και ζημιωθή την ψυχήν αυτού; Ή τί δώσει άνθρωπος αντίλλαγμα τής ψυχής αυτού;*»³.

Η Χριστιανική Οικουμένη τού Μ. Κωνσταντίνου, τής Νέας Ρώμης-Κωνσταντινουπόλεως, τής Όρθοδοξίας, στην όποία συμμετέχει πνευματικά και ή Τρίτη Ρώμη, ή Μόσχα, έβίωσε και έκανε πράξη ζωής αυτήν την άσκητική και τελειοποιό διδασκαλία τού Ευαγγελίου. Τώρα πρέπει να αντικατασταθεί από την νέα Οικουμένη τής ύλόφρονος Άμερικης και τής Ευρώπης, ή Pax Christiana από την Pax Americana.

* * *

Ό Παπισμός, άφ' ότου άποσχίσθηκε από την Μία, Άγία, Καθολική και Άποστολική Έκκλησία, υπέκυψε στους πειρασμούς τού Σατανά και μεταμορφώθηκε σε έγκόσμια δύναμη με οικονομικές, δυναστικές, κατακτητικές, πολιτικές έπιδιώξεις,

μέ δόγματα καί τρόπο ζωῆς, πού δέν ἔχουν καμμία σχέση μέ τή ζωή καί τή διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου.

Ὅπως μέ δύναμη εἶπε ὁ μέγας Ρῶσος διανοητής Θεόδωρος Ντοστογιέφσκυ, ὁ Παπισμὸς δέν εἶναι κἄν Χριστιανισμός· ἂν ὁ Χριστὸς ξαναρχόταν στὴ γῆ, θὰ τὸν ἐδίκαζαν καὶ θὰ τὸν ἐσταύρωναν οἱ Ἱεροξετασταὶ τῆς Ρώμης.

Διέστρεψαν λοιπὸν καὶ παραμόρφωσαν τὸ Εὐαγγέλιο οἱ τοῦ Πάπα, δέν ἐλειτούργησαν ὡς φῶς τοῦ κόσμου καὶ ὡς ἄλας τῆς γῆς, γι' αὐτὸ καὶ δέν ἐπέδρασαν στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων τῆς Δύσεως.

Ἡ Δύση, Εὐρώπη καὶ Ἀμερική, γρήγορα πῆρε ἀποστάσεις ἀπὸ τὸν ἀναξιόπιστο Παπισμὸ καὶ ἀποχριστιανίσθηκε, διότι «ἐὰν τὸ ἄλας μωρανθῆ, ἐν τίνι ἀλισθήσεται;»⁴. Πέταξαν καὶ καταπάτησαν δικαιολογημένα τὸν ψευδεπίγραφο Χριστιανισμὸ τοῦ Πάπα.

Ὁ Προτεσταντισμὸς δικαιολογημένα ἀντέδρασε ἐναντίον τῶν αὐθαιρεσιῶν καὶ τῶν παρεκκλίσεων τοῦ Παπισμοῦ, ἐπιχειρήσας ὁμως μόνος, χωρὶς νὰ ζητήσει τὴν βοήθεια τῆς Ἐκκλησίας, νὰ ἐπιστρέψει στὴν καθαρότητα τῆς εὐαγγελικῆς ἀληθείας, χωρὶς ἀποστολικὴ διαδοχὴ καὶ μυστηριακὴ Χάρη, ὀδηγήθηκε σὺν τῷ χρόνῳ σὲ πλῆθος διαιρέσεων καὶ διδασκαλιῶν πού ἀμφισβητοῦν ἀκόμη καὶ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, σὲ ἐπίπεδο δὲ ἠθικῆς ζωῆς δικαιολογοῦν ἀκόμη καὶ “πάθη ἀτιμίας”, ὅπως ὀνομάζει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τὴν ὁμοφυλοφιλία στὸ πρῶτο κεφάλαιο τῆς Πρὸς Ρωμαίους Ἐπιστολῆς.

2. Διπλὸ λάθος:

Συμπερίληψη μέ τὶς αἰρέσεις καὶ δεκανίκι τοῦ Παπισμοῦ

Μὲ αὐτὸν λοιπὸν τὸν παραμορφωμένο, κακοποιημένο καὶ ἀναξιόπιστο Χριστιανισμὸ τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Προτεσταντισμοῦ θέλουν νὰ μᾶς ἐνώσουν καὶ νὰ μᾶς ταυτίσουν οἱ σχεδιαστὲς τῆς Νέας Ἐποχῆς καὶ τῆς Παγκοσμιοποίησης, ἓνα Χριστιανισμὸ ὑλόφρονα, γήινο, ἐγκοσμιοκρατικό, γιὰ νὰ παύσει ἡ εὐεργετικὴ ἐπίδραση τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς Ἐκκλησίας στὸν κόσμο, γιὰ νὰ μὴ βρίσκουν πουθενὰ οἱ ἄνθρωποι τὸν ἀληθινὸ Χριστό, γιὰ νὰ ὑποκύψουμε σὲ ὅλους τοὺς πειρασμοὺς τοῦ Διαβόλου, ὥστε νὰ ἐγκαθιδρυθεῖ ἡ βασιλεία τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ἐπέτυχαν ἤδη νὰ μᾶς τσουβαλιάσουν καὶ νὰ μᾶς ἐντάξουν στὸ παμπροτεσταντικὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν», δηλαδή στὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο Αἱρέσεων καὶ Πλανῶν.

Τί αἰσχύνη καὶ τί ἐντροπή! Ἡ νύμφη τοῦ Χριστοῦ, τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἐξισωμένη καὶ ἰσοδύναμη μὲ τὶς πάμπολες προτεσταντικὲς παραφυάδες, ἢ κάθε μία ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι ἀληθὴς Ἐκκλησία.

Τελικῶς ὑπάρχει μία ἢ πολλὲς ἐκκλησίες; Εἶναι καὶ οἱ αἱρέσεις ἐκκλησίες; Ἡ Ἐκκλησία διαχρονικὰ οὐδέποτε ταυτίσθηκε ἢ συνυπῆρξε μὲ συσσωματώσεις καὶ ὀργανισμοὺς αἰρετικῶν.

Τὸ ἔπραξε ὄχι ἀπὸ ἔλλειψη ἀγάπης, ἀλλὰ γιὰ νὰ βοηθήσει τοὺς αἰρετικοὺς νὰ ἐπιστρέψουν μετανοοῦντες καὶ συγχρόνως νὰ προφυλάξει τοὺς πιστοὺς ἀπὸ τὴν αἵρεση.

Κηρύσσει αὐθεντικὰ τὴν ἀλήθεια, ὅταν ὑπάρξει κίνδυνος αἱρέσεως, καὶ ἀναμένει τὴν ἀνταπόκριση ἐκ μέρους τῶν πλανηθέντων. Ἄν ταυτισθεῖ μαζί τους, ποῦ θὰ ἐπιστρέψουν; Θὰ μείνουν ἐκεῖ ποῦ εἶναι, ἂν δεχθοῦμε, ὅπως διακηρύσσουν μερικοὶ «Ὁρθόδοξοι», ὅτι καὶ ἐκεῖ ὑπάρχει σωτηρία καὶ ἐκεῖ ὑπάρχει ἀλήθεια.

Φέρνουμε σὲ πολὺ δύσκολη θέση ὅσους ἑτεροδόξους προσῆλθαν στὴν Ὁρθοδοξία, οἱ ὁποῖοι, ἂν δὲν εἶναι σταθεροὶ καὶ πεπεισμένοι γιὰ τὴ σωτήρια ἐνέργειά τους, σκανδαλίζονται καὶ ἀπαγοητεύονται.

* * *

Ὁ Παπισμὸς μὲ χαρὰ καὶ ἱκανοποίηση εἶδε κατ' ἀρχὴν τὴν εἴσοδό μας στὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν», γιατί τὸν ἀφήσαμε μόνο διεκδικητὴ τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπειδὴ ὅμως, ἀντίθετα πρὸς ἐμᾶς, δὲν ξεχνᾷ ὅτι στὸ πρῶτο μισὸ τοῦ 15ου αἰῶνος ἡ πιθανὴ συμμαχία τῶν Ὁρθοδόξων στὶς μεταρρυθμιστικὲς συνόδους τῆς Κωνσταντίας (1414-1418) καὶ τῆς Βασιλείας (1431-1439), πρόδρομες κινήσεις τοῦ Προτεσταντισμοῦ, θὰ ὀδηγοῦσε στὴν ἐπικράτηση τοῦ συνοδικοῦ συστήματος καὶ θὰ ἀκύρωνε τὸ πρωτεῖο ἐξουσίας τοῦ πάπα, δὲν μᾶς ἀφήνει μόνο μὲ τοὺς Προτεστάντες, ἀλλὰ μᾶς θέλει

καὶ μαζί του ἐναντίον τῶν ἀπορριψάντων πολλές καινοτομίες Προτεσταντῶν.

Καὶ ὅπως μᾶς παρέσυρε τότε στήν ἐπαίσχυντη Φερράρα-Φλωρεντία, γιὰ νὰ μὴ ἐνισχύσουμε τὴν συνοδικὴ μεταρρύθμιση, ποὺ ἔφθασε ἀκόμη καὶ στήν καθαίρεση τοῦ πάπα ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς καρδινάλιους του, τὸ ἴδιο κάνει καὶ τώρα. Μᾶς παρασύρει σὲ διαλόγους ἀγάπης μὲ τὶς καραμέλες τοῦ ὅτι εἴμαστε δῆθεν «ἀδελφὲς ἐκκλησίες» καὶ διαλεγόμαστε «ἐπὶ ἴσοις ὄροις».

Ἐξακολουθεῖ ὁμως ἐπισήμως νὰ μᾶς θεωρεῖ σχισματικοὺς καὶ ἐκκλησιολογικὰ ἐλλιπεῖς, γιὰ νὰ μᾶς ὀδηγήσει μὲ τὴν ἀναγνώριση τοῦ πρωτείου στήν Οὐνία (=ένωση), τὴν καταδίκη τῆς ὁποίας στὸ Freising τοῦ Μονάχου ἀπὸ τὴν Ὀλομέλεια τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Διαλόγου (1990) ἔθαψε καὶ ἐξάφανισε. Μὲ τὴν μονομερῆ αὐτὴ ἐνέργεια, τὴν ὁποία ἀδιαμαρτύρητα καὶ σιωπηρὰ δεχθήκαμε, ἀποδεικνύει ὁ πάπας ὅτι ἀκόμη καὶ στὸν Θεολογικὸ Διάλογο κάνει ὅ,τι θέλει ὡς πρῶτος καὶ ἀλάθητος.

Ἐπομένως, γιὰ νὰ συζητοῦμε, ἀφοῦ τὸ Βατικανὸ ἀποδέχεται μόνον ὅ,τι τοῦ συμφέρει, τὰ ἰδικὰ μας δὲ τὰ ἀπορρίπτει καὶ τὰ ἐξαφανίζει; Ἐμεῖς ἀνοήτως, ὅπως τότε στὴ Φερράρα-Φλωρεντία ποὺ ὑπογράψαμε τὴν Οὐνία, ἐπαναλαμβάνουμε τὸ λάθος καὶ γινόμαστε πάλι δεκανίκι τοῦ Παπισμοῦ μὲ τὸ ἀπαράδεκτο κείμενο τῆς Ραβέννας καὶ τὸ χειρότερο προσχέδιο τῆς Κύπρου γιὰ τὸ πρωτεῖο τοῦ πάπα.

* * *

Πρέπει νὰ ἐπισημάνουμε ὅτι μέσα στὶς ἴδιες ἀναλογικὰ συνθήκες διαπράττουμε τὰ ἴδια λάθη, χωρὶς νὰ διδαχθοῦμε ἀπὸ τὴν ἱστορία.

Ἡ Ἑλλάδα καὶ ἡ Κύπρος, γιὰ νὰ βοηθηθοῦν ἀπὸ τὴν Δύση καὶ τὸν πάπα, ὑπογράφουν καὶ πάλι, ὅπως στὴ Φερράρα-Φλωρεντία (1438-1439), ἀπαράδεκτα ἐνωτικὰ κείμενα, ὑποδέχονται καὶ τιμοῦν τὸν παναιρετικὸ καὶ διαστροφέα τοῦ Εὐαγγελίου πάπα, ἀπώθοῦν ὁμως καὶ ἀπομακρύνουν γι' αὐτὸ τὴν θεία βοήθεια καὶ προσβάλλουν τοὺς Ἁγίους Μάρτυρας καὶ Ὁμολογητὰς τῆς Πίστεως.

Ἡ Κωνσταντινούπολη, ποὺ ἐδοκίμασε τὴν θεία ἐγκατάλειψη,

ἡγεῖται δυστυχῶς στὶς ψευδενωτικὲς διεργασίες, μᾶς ὀδηγεῖ σὲ νέα Φερράρα-Φλωρεντία, στὰ βήματα τοῦ μετέπειτα καρδινάλιου Βησσαρίωνος Νικαίας καὶ ὄχι τοῦ Ἁγίου Μάρκου Εὐγενικοῦ, συγκακοποιούσα τὸ Εὐαγγέλιο καὶ περιπτυσσομένη τοὺς *“βαρεῖς λύκους”* τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Προτεσταντισμοῦ.

Γι’ αὐτὸ χρειάζεται ἐγκρίγηση κατὰ τὴν σύσταση τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὁ ὁποῖος προέβλεψε ὅτι *«καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν»*⁵.

(*) Περιοδ. «Θεοδρομία» Θεσ/κης, Ἔτος ΙΑ΄, τ. 3/Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 2009, σελ. 325-329. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

1. Λουκᾶ 4, 4.
2. Ματθ. 6, 33.
3. Μάρκ. 8, 36.
4. Ματθ. 5, 14.
5. Πράξ. 20, 29-31.